

KRÁĽ ŠKRIATKOV

Anglická rozprávka

Účinkujú

Ria Benkovská alebo Mirka Pavelková

a

Alex Maďar alebo Rado Milič

Scenár: Halka Marčeková

Dramaturgia, réžia a výprava: Pavel Uher

Výroba: Štefan Potančok, Beata Zázrivcová
a František Režniak

Produkcia BIBIANY pod vedením Valérie Marákyovej

Inscenácia je určená pre deti od 3 rokov.

KRÁĽ ŠKRIATKOV

(Anglická rozprávka)

Boli raz chlapec a dievčatko. Chlapec sa volal Vilko, dievčatko Katka. Obaja žili u svojej mamy v domčeku pod vysokou horou. Tá hora bola zakliata. Ten, kto do nej vošiel, toho premohol spánok a už sa nikdy viac nevrátil. Odniesol ho obor do svojho zámku na vrchu hory...

- To je zámok zlého obra, - hovorila deťom mama.

- Pamätajte si to a do hory nikdy nechodte samotné!

Raz v nedeľu išli deti na maliny a uprostred hústia zabľúdili.

- Sadnime si, bolia ma nohy, - zanariekal Vilko.

- Dobre, iba na chvíľočku, - povedala Katka a sadla si vedľa neho.

Vilko jej položil hlavu na kolená, vzdychol si a v okamihu zaspal. Akoby nie, keď sedel na okraji zakliatej hory!

A čo Katka? Rozhliadla sa po rozkvitnutej lúke a zaspievala si.

- Spievam si pesničku, tralala. Tú, čo mi mamička spievala !

- Tralala, tralala, tralala! - kontruje jej niekoľko piskľavých hláskov.

Nebol to nik iný, než škriatkovia, ktorí v tej hore bývali. A hneď sa aj pustili do tanca. Hudba, čo im k tomu začala hrať, bola taká veselá, že Katka sa nedala núkať a vykrúcala sa s nimi ostošest'! Ani sa nenazdala a slnko zapadlo. Nad lesom sa zošerilo, nad rúbaň padla hmľa.

- Ejha, - zastavila sa odrazu dievčina.

- Zvrátam sa tu v tanci a pritom by som mala utekať domov! Na bračeka som dočista zabudla...

Katka sa obzrie k hore a vtom strpne. Na jej okraji stojí akési čierne skalisko, ktoré si predtým nevšimla. Ibaže ako tak hľadá, vidí, že to nie je nijaké skalisko, ale chlapisko !

- Tak vy mi tu chodíte na maliny, - zahrnel obor, pretože to bol on a z očí mu vyšľahli blesky.

- Za to vás potrestám! Chlapec pôjde do chlievika a až sa vykŕmi, bude z neho pečenôčka!

Chytil Katku za ruku a ťahal ju do dvorany na svojom zámku. Z dvorany viedlo dvanástoro dverí, tie trináste ale boli zamknuté.

- Dvanásť komnát, čo sú za dverami, budeš každý deň upratovať. Tú trinástu si však ani nevšímneš, inak by si nás priviedla do nešťastia. Rozumieš?

Katka sa na nič viac nepýtala a pustila sa do roboty...

Ibaže už hneď na druhý deň jej zvedavosť nedala pokoja, a tak otočila kľúčom na dverách zakázanej komnaty.

- Ako dobre, že prichádzaš, - ozvalo sa z tmy vo vnútri.

- Od smädu som skoro vypustil dušu. Daj mi, prosím ťa, napiť!

- Kto si? - opýtala sa pošečky.

- Nuž aby si vedela, som kráľ škriatkov! Ak sa do polnoci nevrátim pod zem, novým kráľom mojich bračiek sa stane obor Jim, ktorý ma tu uväznil. Ale aby si si nemyslela, že som nevďačný, dám ti tento zvonček. Keď naň zacengáš, prídem, aby som splatil dlh!

A škriatok vytriečil z komnaty tak rýchlo, že Katka si ho ani nestačila poriadne obzrieť.

- Počkaj! - vykrikla za ním, ibaže kde ten už bol?

- Čo som to spravila? - zľakla sa dievčina, lebo začula, ako sa do zámku vracia obor.

- Všetkým si bola v zakázanej komnate? - zastal nad ňou obor Jim. Na mieste schytil Katku do paprče a sotil ju do chlievika k bratovi. Potom sa rozbehol brúsiť nože...

- Čo s nami bude? - vzlykal Vilko.

Ale Katka vytiahla zvonček a tíško zacengala. Než sa nazdala, začula známy hlas:

- Volala si ma?

- Cheela by som ťa poprosiť o pomoc, králiček! Oslobod' teraz ty nás!

- Niet nič ľahšieho! Len ma nasledujte.

- Veď chlievik je zamknutý.

- Podďte po týchto schodíkoch. Vedú do jaskyne pod zámkom. V tej jaskyni bývajú moji bračkovia škriatkovia.

A než sa stačili spamätať, zmizol v diere, čo sa deťom roztvorila pod nohami.

Na bránu obrovho zámku sa ozvalo: - Buch, buch.

- To som ja, - zvýskla obryňa Jacqueline, pretože sa nevedela dočkať, kedy sa pustí do pečienky, na ktorú ju obor pozval.

- Jedlo je hotové?

- Horkýže hotové, - mrmľal obor.

- Mala si prísť až večer. To by bolo všetko dávno na stole. Takto ale...

Ibaže obryni sa čakať nechcelo, a pretože bola ako vždy poriadne hladná, začala nadávať. Obrovi Jimovi sa jej neokrôchanosť nepáčila, a tak jej nadávky vrátil. Obaja sa pustili do hádky. Po nadávkach prišlo na rad i pár zaúch, po zauchách kvákanie za pačesy a napokon jeden obrovský kopanec. Ten všetko ukončil. Definitívne, ako sa hovorí v Anglicku.

Zatiaľ si deti a škriatkovia v podzemí, odkiaľ obriu bitku sledovali, s úľavou vydýchli. A akože ináč, pustili sa do spevu a do tanca. Mesiac, ktorý vyšiel nad horou, sa nestačil čudovať - takú veselicu v hore ešte nevidel! A ráno, keď našla vystrašená matka na kraji lesa svoje dve zatúlané deti, Mesiačik sa iba ticho usmial. Vílko s Katkou totiž mali vrecká plné-plnučičké najkrajších podzemných drahokamov! Ktovie odkiaľ?!

Ich mama totiž bola presvedčená, že deťom sa to všetko iba prisnilo!

(Podľa rozprávok E. S. Hartlanda O PETROVI A ŠKRIATKOCH a O. S. Addyho O ZAKLIATEJ HORE spracoval P. Uher.)